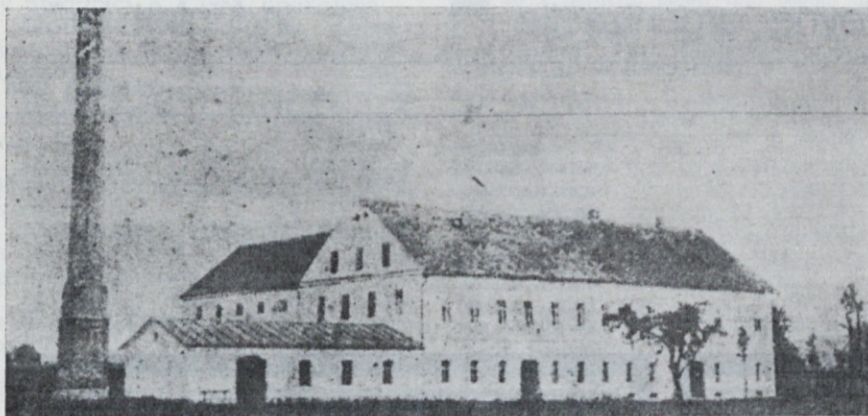

65 LET INDUPLATI

Letos je minilo že 65 let, odkar je začela obratovati naša tovarna. Lepa okrogla obletnica vsebuje celo vrsto spominov, doživetij in dogodkov. Starejši delavci se spominjo starih časov, starih strojev in hudih pogojev dela. Mlajši pa poznajo zgodovino le iz pripovedovanja starejših ali pa mogoče iz kakšnih kronik.

Toda, kako se je pravzaprav vse začelo?

Takole je izgledal Majdičev mlin

Na tem mestu, kjer je danes »Induplati« v Jaršah, je nekoč stal moderen Majdičev mlin. Požar ga je uničil leta 1912.

Ko je kazalo, da bo Majdič mlin obnovil, so za ruševine ob Mlinščici s ceneno vodno močjo, z ugodnimi zvezami in železniškim tirom ter s poceni delovno silo v okolici, zvedeli Sudetski Nemci, lastniki velikih tekstilnih tovarnov na Češkem. Njihovi tekstilni industriji so takrat že močno konkurirali v Ameriki in na Japonskem. Pri nas je bilo tudi ugodno tržišče, saj je bila Jugoslavija skoraj brez tekstilne industrije.

Prvi pogovori o preureditvi nekdanjega mlina v tekstilno tovarno so stekli jeseni 1922. Gradnjo je prevzelo gradbeno podjetje Tönnies iz Ljubljane in z delom začelo 19. maja 1923.

Cez tri mesece so pri okrožnem sodišču v Ljubljani v trgovinski register vpisali družbo z omenjeno zavezo, Industrija platnenih izdelkov Jarše. Podjetje je bilo registrirano za proizvodnjo tkanin, posebej za vse vrste platna ter za trgovanje s temi izdelki. Na začetku so v tovarno vgradili okrog 40 tkalskih strojev s potrebno opremo.

Slovesno odprtje tovarne je bilo v nedeljo, 2. marca 1924, in ne 23. septembra 1923, kot pomotoma piše v knjigi 30 let Induplati Jarše. Naslednji dan je tovarna začela obratovati.

Najprej so izdelovali surovo laneo platno, blago za ležalne stole, brisače in drugo blago, vse iz uvožene preje, ki so jo dobivali iz čeških matičnih tovarnov. V začetku je bilo zaposlenih okrog 50 delavk in delavcev. Tovarna je obratovala v eni izmeni, od 8. do 12. in od 13. do 17. ure. S prodajo blaga ni bilo težav, saj je takrat v Jugoslaviji obratovala le še ena taka tovarna v Osijeku. Ze v tem letu so dobili

prvo večje naročilo, 30.000 metrov blaga za rjuhe za vojaštvo.

V letu 1926 so pri tkalnici prizidali prvi del jadrovinkega oddelka. Drugi del tega obrata so prizidali v naslednjem letu. V tem času je bilo zaposlenih že 312 delavk in delavcev ter 10 uradnikov. Zaslужili so od 15 do 24 dinarjev na dan.

Novo kotlarno so zgradili leta 1928.

Splošna gospodarska kriza, ki je nastala po letu 1930, je prizadela tudi tovarno Induplati Jarše. Kazalo je že, da jo bodo družabniki povsem opustili. Se bolj pa je kriza prizadela delavce, ki so ostali brez dela in zaslужka, saj jih je bilo nanaekrat odpuščenih kar 60. Odpuščenje delovne sile je bilo takrat pogosto, ali pa zaposlitev ni bila stalna. Ko je spomladi zmanjkalo naročil, so delavce odpustili, jeseni pa so jih spet poklicali na delo.

V letu 1933 so se razmere izboljšale. Kadar so sprejemali nove delavce, je bila pred vratarnico dolga vrsta.

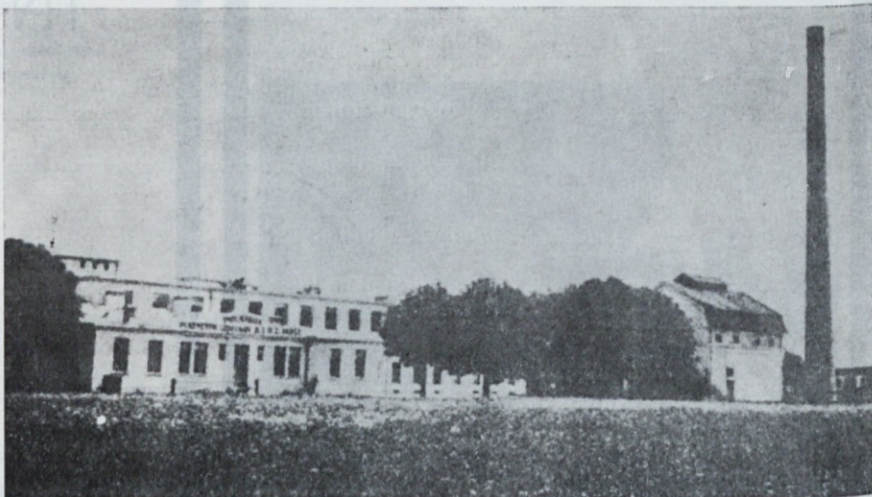
V tistih časih je bil prevoz drag, pri nas pa poceni delovna sila. Da lastnikom ne bi bilo treba preje še naprej uvažati iz svojih čeških tovarnov, so v letu 1937 v Jaršah postavili predilnico lanene in konopljene preje. Pripravljalne in predilne stroje so dobili iz Anglije in Nemčije, od koder so prišli tudi monterji. V tem letu so z novimi stroji opremili tudi mizarsko in mehanično delavnico. Kupili in vgradili so novo hidravlično mungo. Število zaposlenih se je medtem večalo. Leta 1938 jih je bilo že več kot 500.

1939. leta so povečali oplemenitilnico in razširili predilnico ter vgradili stroje za suho predenje konoplje.

V letih pred drugo svetovno vojno se je proizvodnja stalno večala. Leta 1940 je bilo v primerjavi z letom 1937 doseženih 127 odstotkov. Med okupacijo je proizvodnja upadla (1941 — 94 odst., 1943 — 85 odst. in leta 1944 komaj 33 odstotkov).

Med okupacijo je tovarna ves čas obratovala, razen nekaj časa po 16. novembru 1943, ko so jo partizani opustošili. Poškodovali so transformator in kotlarno ter razrezali gonilna jermena pri turbini in transmisiji. Med akcijo so odnesli precej blaga, zagriženega hitlerjanca pa likvidirali. Po vojni je ljudska oblast tovarno nacionalizirala in v Jarše pošljala svoje delegate. Ministrstvo za industrijo je 9. junija 1945 vodstvo tovarne zaupalo delegatki, inž. Ani Najžman. Za njo je istega leta dolžnost prevzel inž. Ludvik Kremžar, njega pa je 30. oktobra 1946 zamenjal Franc Rebernik. Medtem je bilo ime delegata spremenjeno v ravnatelja, nato pa v direktorja. Tako je bil po vojni Rebernik prvi direktor Induplati. Za njim je 13. avgusta 1948 to dolžnost prevzel Kamilo Marinc.

Z izvolitvijo prvega delavskega sveta 17. septembra 1950 se je, kot

Induplati v tridesetih letih

Proslava ob 50-letnici Induplati

v drugih tovarnah, tudi v Induplati začelo novo obdobje. Z nastopom delavskih svetov in samoupravljanja je počasi prenehal vpliv generalne direkcije, planskih in drugih ustanov, ki so vse planirale, od preskrbe s surovinami do kupcev izdelkov.

Za povojno obdobje je bilo značilno pomanjkanje delovne sile. Novi delavci so prišli iz bližnje okolice, iz Črnega grabna in Moravske doline, od koder so jih vsak dan vozili na delo s tovarniškimi avtobusi. Prišli so tudi iz Prekmurja, Medjimurja, Bele krajine in iz Bosne. Za te delavce je bil leta 1953 zgrajen samski dom.

Sindikalna organizacija je leta 1951 pripravila množično športno tekmovanje Športni teden Induplati — STIPI. Prireditelj je postala tradicionalna.

Za boljše obveščenost svojih delavcev je podjetje leta 1952 začelo izdajati tovarniško glasilo **KONOPLAN**.

Leta 1953 je bilo v tovarni zaposlenih že 864 delavcev. V predilnici je bilo 235 delavk, v pripravilnici 116, v tkalnici 315, v oplemenitilnici 57, v tiskarni 10, v obratni režiji 59 delavcev, v upravi pa 70 uradnikov.

V petdesetih in šestdesetih letih se je tovarna Induplati nenehno posodabljala. Novi stroji so prišli v predilnico, v tkalnici so zamenjali zastareli transmisijski pogon in k posameznim strojem namestili elektromotorje. Kupili so viličar. Nabavljeno je bilo novo saško snovalo. V tkalnici so leta 1959 kupili 20 ATR sodobnih strojev. Tega leta so v Umagu odprli počitniški dom. S 1. junijem 1961 so v tovarni prešli na 45-urni delovni teden. Tako so delali pet dni na teden in vsako drugo soboto.

Zgradili so poslopje nove tkalnice. V tem času so bili zelo delovni člani domačega Industrijskega gasilskega

društva, saj so na Olimpiadi v Mulhousu v Franciji osvojili drugo mesto in prinesli domov srebro.

Po tridesetih letih so v marcu 1967 povsem ustavili proizvodnjo lanene in konopljene preje, v mokri tkalnici in v tkalnici je bilo vse manj naravnih surovin. V oplemenitilnici je začel obratovati razpenjalno-sušilni stroj. V maju 1968 je direktor podjetja postal inž. Srečo Bergant. Leto dni kasneje so v tkalnici opustili vse stare mehanične statve in jih nadomestili z avtomatskimi. Do raznih tehničnih in tehnoloških izboljšav je prihajalo ves čas.

Leta 1973 je tovarna priznovala 50 let. Podjetje je odprlo nekaj zunanjih obratov, najprej v nekdanji tovarni plamnikov v Mengšu, nato pa še obrat konfekcije v Pečah. Leta 1976 so odprli obrat konfekcije v Radomljah. Živahna investicijska dejavnost v Induplati se je kazala in se še kaže v zamenjavi starih in zastarelih strojev z novimi, bolj modernimi.

(po knjigi Na bregovih Bistrice)
Pripravila: **BOGDANA REJC**

Prvi delavski svet na proslavi 30-letnice Induplati leta 1951/52

Novi avtobus Induplati v petdesetih letih

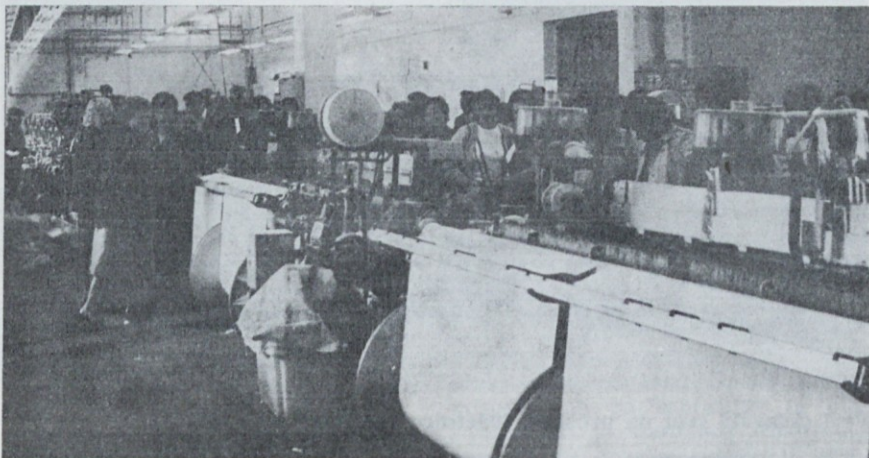
Namesto izleta — Srečanje

Takole v začetku septembra se prične v bližnji in daljnji okolici Jarš in Induplati šušljanje in ugibanje o tem, kam bodo to leto odšli na izlet upokoјenci Induplati. Obujajo se spomini na prejšnja leta in minule izlete. Tisti bolni ozdravijo, po dolgem času se slišijo znanke in znanci in ugibanju ni ne konca ne kraja.

Vse pa se je razjasnilo 16. septembra 1988, ko so se na stečaj odprla vhodna vrata naše tovarne. Upokoјenci so bili to leto povabljeni na ogled proizvodnje in novih strojev ter na družabno srečanje.

Torej petek, 16. septembra, je prek 300 upokoјencev vstopilo na dvorišče naše tovarne. Počakali so jih predstavniki delovne organizacije. Nekateri so od vhoda takoj zavili v predilnico, drugi so pot nadaljevali v tkalnico, oplemenitilnico in pripravljalnico. Kamorkoli je človek pogledal je videl radovedne obraze naših upokoјencev. Srečali so se dolgoletni sodelavci, prijatelji, sosede. Stik rok ni pomenil le dober dan, ampak tudi pozdrav in vedenje o tem, kako težko je delo za strojem.

Obiskovalci so radovedno gledali nove stroje. Tudi tisti »mlajši« upokoјenci so opazili, da se v tovarni resnično ves čas nekaj spreminja. Zelo so se zanimali za nove tkalske stroje — SULZERJE.

Največ zanimanja so gostje pokazali za nove tkalske stroje — Sulzerje

Po ogledu tovarne, so se obiskovalci napotili na družabno srečanje v dvorano restavracije. Nekateri so tja prišli bolj zgodaj, drugi pa so si za ogled strojev vzeli dalj časa. Dvorana je lepo urejena pričakala goste. Mize so bile lepo pripravljene, na odru so se temperamentni člani ansambla pripravljali za nastop. Počasi se je dvorana napolnila.

»Francka, kar sem se vsedi, bomo kakšno rekli,« so se menili naši upokoјenci. Nekateri so se iskali, spet drugi si sploh niso upali vstopiti v dvorano, ko so videli tako množico ljudi. Toda na koncu so vsi našli svoj prostor. Če pa se je bilo potrebno malce stisniti, pa verjetno čez čas ni imel nihče nič proti.

Ko so bili vsi zbrani, se je začel kulturni program. Domžalski oktet je zapel nekaj pesmi, nato sta nastopila recitatorja Marija Škerjanec

in Franc Veider. Nekaj besed je obiskovalcem spregovoril Vinko Kepec, predsednik KO OZS:

Spoštovane upokoјenke, spoštovani upokoјenci naše DO in vsi ostali, dovolite, da vas najprej v imenu kolektiva Induplati, vodstva DO, samoupravnih organov, družbeno političnih organizacij in v svojem imenu lepo pozdravim.

Minilo je leto in zopet je prišel čas, da se srečamo, se vidite, se pogovorite, kaj se je v letu dni zgodilo novega v podjetju in doma. S tega mesta bi vam rad povedal kaj lepega; vendar današnji časi niso lepi, kar že dolgo vemo, vemo pa tudi, da se nam ne bo prehitro obrnilo na bolje. Prej še na slabše, vendar star slovenski rek pravi: Nikoli ni tako slabo, da ne bi moralo biti še slabše, ali obratno: Nikoli ni tako dobro, da ne bi bilo lahko še boljše.

Slavnostni govornik na srečanju upokoјencev je bil predsednik KO OZS, Vinko Kepec

Pa vendar velikokrat marsikateri upokoјenec kljub majhni pokojnini reče: »Bo že!« Samo da je za sproti in da bo zdravje in mir. Mir doma, v sosedskih odnosih in mir v širši skupnosti.

Kar se tiče miru, se strinjamo z mislijo, ki jo je nekdo izrazil v prispodobni družini oziroma petja, ki pravi: Bolj ko je složna družina, lepši zven ima njeno petje. Če pa nekdo nima posluha, »fuša«. V medčloveško ubranost se potem vtihotapijo čudni toni, ki lahko postanejo neizmerno nasilni in kričeči, taki, ki z domačo ubranostjo nimajo prave povezave. Ponavadi pravijo, bolj ko je brez posluha, rajši poje. Pa bi bilo bolje, ko bi molčal.

Tudi v podjetju smo se trudili, da bi bili naši glasovi ubrani in upam si trditi, da smo kljub inflaciji za silo sledili njeni rasti z OD, da smo odvajali vse obveznosti do družbe, ki niso majhne. In uspelo nam je v tem letu tudi izboljšati strojni park.

Nabavili smo 12 tkalskih strojev »Sulzer«, snovalo »Hacoba«, klima napravo v ATR tkalnici, raztezalke v predilnici in cel kup manjših izboljšav, kot je obnova barvarnega aparata »Espa«, fasade nekaterih stavb v podjetju in še cel kup stvari, ki jih ne bom našteval.

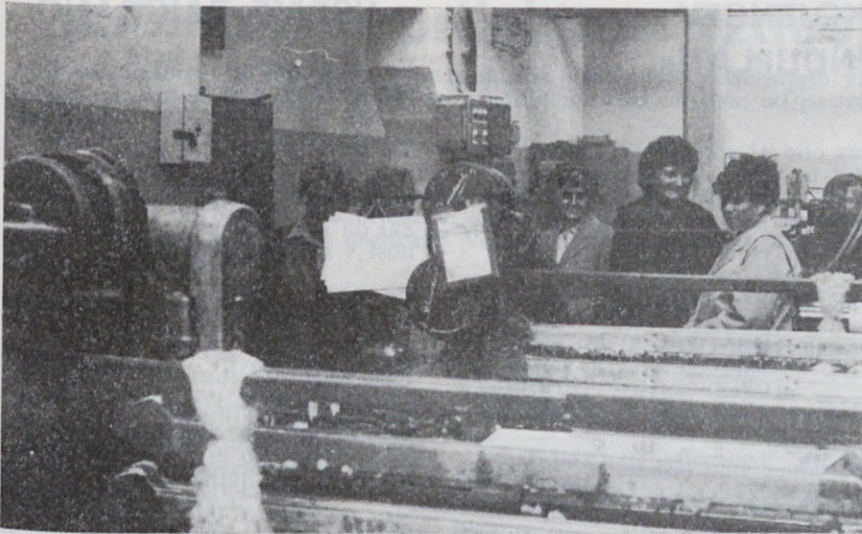
Na koncu mi dovolite, da vas v imenu vodstva DO, samoupravnih organov in DPO pristrčno pozdravim in zaželim prijetno zabavo v okviru 65-letnice obstoja podjetja z željo, da bi ostali še dolgo časa zdravi in da se bomo še velikokrat srečali ob takih ali podobnih priložnostih.

Hvala!

Kulturno prireditev sta z recitiranjem popestrila Marija Škerjanec in Franc Veider

Upokoјenci so govoru tov. Kepca burno ploskali. Zborček je zapel še nekaj pesmi. Tista z naslovom »Pleničke je prala pri mrzlem studentu« je mnogim še dolgo potem zvenela v ušesih. Oba recitatorja sta ob koncu dodobra ogrela vse navzoče.

Gostje pri ogledu stare tkalnice

Medtem ko je potekal kulturni program pa je bilo v kuhinji že vse pripravljeno za slavnostno kosilo. Številni so res že kar pogledovali v lepo pogrnjene mize in čakali na hrano. Ko so se okrepčali s hrano in pijačo, je postajalo vzdušje med udeleženci boljše in živahnije. Za popestritev popoldneva pa je poskrbel tudi ansambel Janeza Omahna. Gostje niso le poslušali temperamentnih fantov, ampak se je oder kmalu napolnil s plesalci. Bolj se je zunaj mračilo, boljše vzdušje je bilo v dvorani. Harmonikar je neutrudno raztezal svoj meh in glasba je kar vabila na ples. Pozabljene so bile bolečine v križu in nogah, tako vabljiva je bila glasba.

Počasi se je že zvečer začela prazniti dvorana. Dolgoletni sodelavci so si izmenjali in obujali spomine in si ob koncu obljubili, da se drugo leto, če bo zdravje dobro, spet srečajo.

Že med ogledom tovarne sem ustavila nekatere obiskovalce in jih povprašala o tem in onem.

OREHEK MARICA iz Preserij

»Letos sem drugič na zboru upokojencev. Eno leto sem manjkala zaradi bolezni. Veseli me, da sem spet srečala svoje prijatelje. V pokoju sem tri leta. Ko sem bila še v službi, sem najprej 19 let delala v predilnici, nato pa sem odšla v Radomlje, v obrat kovinskih konstrukcij.

V predilnici je bilo včasih čisto drugače. Delala sem v suhi predilnici. Obdelovali smo lan in konopljo. Zelo se je kadilo. Drugo leto bom zagotovo še prišla, če mi bo zdravje to dopuščalo.»

UBER VILJEM iz Preserij

»Sele leto dni sem v pokoju. Delal sem v oplemenitilnici. Nekaj novih strojev ste kupili v tem letu. Premalo časa sem upokojen, da bi opazil večje spremembe.»

BLEJC FRANCKA, Zgornje Jarše

»Upokojili so me 1965. leta. Ko sem še delala, sem bila v pripravilnici, nato pa v motovilnici. Prejo smo navijali na motovila. Spomnim

se, da je okoli leta 1942 gorela tovarna. Danes je vse čisto drugače. Sušilnice ni več, stari stroji so šli. Vse je bolj lepo. Zdi se mi, kot da bi prišla v drugo, čisto novo tovarno. Pa mladih je veliko.

Ze večkrat sem bila na srečanjih upokojencev. Če bom zdrava, bom prišla tudi drugo leto.»

ADAMIČ FRANC iz Ljubljane

»Ko sem še delal, sem bil v Induplati šef nabave. Zelo rad sem hodil v službo. Zelo dobro sem se razumel s sodelavci. Precej sprememb je v Induplati. Jasno, tehnološki razvoj gre naprej. Stroji so novi. Tudi lažje se dela.

Se vsako leto sem prišel na srečanje upokojencev. Drugo leto pridem spet.»

Med množico naših dobrovoljnih upokojencev smo srečali tudi našo najstarejšo upokojenko. Se vedno zdravo, nasmejana in klepetavo **LOJZKO RODE**. Zadnji dan v oktobru bo dopolnila 90. rojstni dan. Toliko let ji človek ne bi prisodil, saj jih pošteno skriva. Lojzka pravi, da jo ohranja delo, ki jo spremlja skozi vse življenje. Največ je delala na kmetijah. In delo na polju ji še sedaj največ pomeni, saj pravi: »Na ramo dam motiko pa grem okopavat.« Živi pri hčerki v Trzinu in v največje veselje ji je, da imajo doma kravo, telička in prašiča.

»Kaj pa vaše delo v tovarni, v Induplati,« smo jo povprašali.

Povedala je, da je skrbela za red in čistočo v kopalnici, ki je bila poleg sedanje kotlarne. Tja so se hodili kopat delavci iz predilnice, saj je bilo v predilnici včasih toliko prahu, da je bilo umivanje skoraj obveza. Poleg tega je pomagala tudi na vrtu in pri tem kar nekajkrat omenila sodelavca Staneta Krambergerja, ki ga ob tej priliki pozdravlja. Omenila je le še, da je prenehala delati leta 1956 in da se je do sedaj razen enkrat, srečanja ali pa izleta upokojencev vedno udeležila.

**Darja Fortunat
Bogdana Rejc**

Za vso množico upokojencev ni bilo prostora v dvorani. Zato so nekateri obsedeli kar za mizami, postavljenimi na odru. Na sliki: Upokojenke in dva od treh članov ansambla Janeza Omahna

Delavci Induplati so med goste razdelili prav v ta namen pripravljene prtičke

SREČANJE UPOKOJENCEV — 65-LETNICA »INDUPLATI«

Leto res je hitro naokrog,
tudi za nas, ki nismo lahkih nog.
Upokojenci smo se zopet zbrali,
da med seboj bi malo pokramljali,
obujali spomine na nekdanje dni,
posebno še sedaj ob tovarniški 65-letnici.

Prva točka: bil je tovarne ogled,
vsak je lahko videl spremembe, naštevati bi jih v nedogled.
Potem kosilo v veliki dvorani,
pred tem še pevski zbor, govor in recitacije smo poslušali.
Tudi za plesalce bilo je poskrbljeno,
da žalostno bi ne bilo srce nobeno.

V pesmi tej, omenim sedaj naj samo nekatere,
ki včasih blizu skupaj v pisarni, pa tudi danes smo sedeje:
Milena Debevec, računovodja, uživa penzijo že 23 let,
želimo ji, da bi jo še nadaljnjih 30 let.
Z nami bila je tudi Fani,
ki v Mezdnem oddelku lasje beli so ji postali.
Pri mizi sedeli so: Adamič, Cvetko in Slabe,
iz pogovora bilo je slišati tudi tole:
Menza bila še revna je takrat,
in za prevoze s Kombijem bilo je treba barantat.
Odločil je Adamič: Menza bo dobila kombi v torek in petek,
za ostale dni ni šans, to je kot pribitek.
A nekega dne pride Cvetko in reče:
Sedaj pa za Menzo lepša ura teče:
Kupili bomo kombi sami,
nič več na Nabavo čakali.
To takrat res bil je štos,
no, čez par let mu sledil je še drugi menzni kombi — voz.

Opisala sem le en primer,
da si lahko predstavljamo vsaj del tedanjih razmer.
Kakor tu, povsod v tovarni razvoj je šel vedno naprej,
k temu je pripomogel vsak od upokojencev, ki danes je v dvorani tej.
No, pa tudi tistih ne smemo pozabiti,
ki iz kakršnegakoli vzroka ostali so doma in takorekoč skriti.
Naj drugič tudi oni pridejo med nas,
da nam bo ob srečanjih vsem skupaj še bolj kratek čas.

Za konec tole: Ob 65-letnici »Induplati«,
želimo veliko dela, naročil, da bi se povrnili časi zlati,
saj kakor nekdanj nam,
tovarna »Induplati« reže kruh sedaj, mlajšim generacijam.

P. S.: Čas je praznina, ki jo izpolnijo delo, dogodki, misli in občutki.

Tkalski stroji se selijo v nove prostore, v bivši ATR tkalnici

VSE JE ZAIGRANO

Vse je zaigrano,
vse je šlo k hudiču —
— kar mi da življenje
je kot ničla k ničū.

Sem samo pajacek,
ki ga stre mazinec.
Žal da tak pajacek
nosi v nogah svinec.

Če pustiš pajacka
ki stoji na glavi,
se spet sam od sebe
na noge postavi.

V tem je vsa nesreča,
vsa obstojnost ničū,
sicer vse odšlo bi
prav zares k hudiču.

(Tanja)

Sredi septembra smo prejeli dopisnico upokojenke Micke Plej-Baša. Takole je pisala:

Spoštovani!

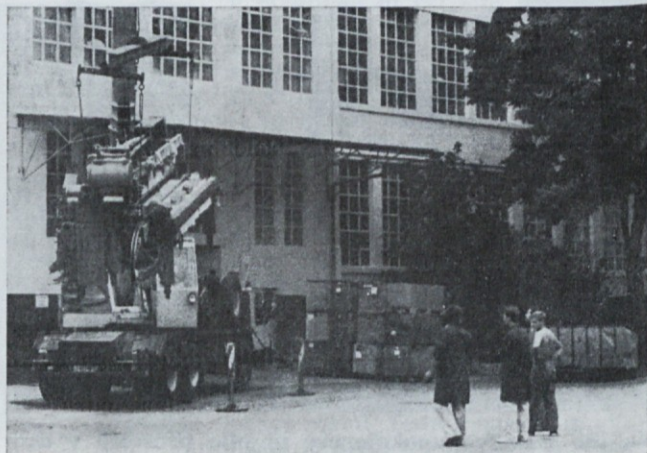
Najprej se Vam zahvaljujem za povabilo. Vse Vas, ki delate v tovarni in upokojence pristrčno pozdravljam ter Vam želim zdravja in veliko uspeha pri delu.

Sporočam Vam, da me ne bo na srečanje, ker sem bolna. Pa vlaki in avtobusi so predragi.

Želim Vam vsem skupaj, da bi se dobro imeli. Pa v Konopljanu objavite!

Dana Pavlin
(upokojenka)

Dokležovje, 13. 9. 1988

Nov prostor bodo dobili pri Sulzerjih, tako da bodo na enem mestu zbrane brezčolnične statve

Jubilanti v prijetnem vzdušju restavracije

V septembru, ob tovarniškem prazniku, se vsako leto podeljujejo jubilejne nagrade tistim delavcem, ki so v podjetju deset, dvajset ali pa trideset let.

Zbor vseh jubilarov je bil letos v restavraciji. Slavljenke je bilo res lepo pogledati. Urejeni in olepšani so vstopali v restavracijo, kjer so jim predstavniki delovne organizacije pripeli rdeče nageljčke, tako da so se že po njih ločili od ostalih povabljenec. Ko so se posedli za lepo pripravljeno omizje, jih je najprej pozdravil Vinko Kepec, predsednik KO OZS Induplati, ki je povedal:

Spoštovane sodelavke, spoštovani sodelavci, dovolite mi, da vas naprej v ime vodstva DO, samoupravnih organov, družbeno političnih organizacij in v svojem imenu lepo pozdravim.

Kot vsako leto smo se tudi letos zbrali v istem mesecu, ko so v naši tovarni pred 65 leti zaropotali stroji. Proslavljamo 10, 20 in 30 let vaše pripadnosti kolektivu. Verjetno vam ta trenutek hitijo misli nazaj, in spominjate se lepih pa tudi slabih trenutkov, ki ste jih preživeli na delovnem mestu. Verjetno pa so vam ta trenutek v mislih tudi širša družbena dogajanja. Res je, v naši DO zaenkrat še nismo občutili tako močno na lastni koži krizo, kar gre zahvala pametnim odločitvam vodstva in pa seveda delovnim in pridnim ljudem v podjetju, med katerimi ste tudi vi.

Kajti, če ne bi bili pridni in delovni, ne bi zdržali toliko časa pri enem »gospodarju«. In prav je tako! Prav je, da smo člani družine — skupnosti Induplati ter, da se povsod in vsakokrat trudimo, da ima to ime ugled in pa seveda tudi finančni uspeh. Mislim, da smo vsi enakih misli, da ne bi bilo prav, da bi vi, ki pošteno in pridno delate, stiskali že pri mleku in kruhu. Upam, da ne bo prišlo v naši družbi tako daleč, da bo beseda kruh pomenila samo dobesedno, da bi to bila eno ključnih vprašanj preživetja, ampak da bo dovolj kruha za cel mesec in da za voljo tega čas tudi za druge stvari.

Torej tudi današnjega srečanja ne smemo razumeti tako, kot so rekli stari Rimljani, imenovani plebsi, ampak naj bo današnje srečanje kot zahvala našemu doprinosu kolektivu, družbi in seveda tudi vaši pripadnosti kolektivu. Prav je, da se pogovorimo, poveselimo in prenesete, posebno starejši, dobre izkušnje in vzgled na mlajše.

Se enkrat v imenu vseh, ki sem jih že naštel

Hvala in čestitamo!

Prosim tov. direktorja, da podeli priznanja in mogoče še kaj pove.

Po pozdravnih besedah tov. Kepeca je sledila svečana podelitev priznanj. Izročal jih je tovariš direktor, sodelavci — jubilarji pa so vsakega slavljenca nagradili z burnim aplavzom. Najprej so na vrsto prišli tisti, ki so v Induplati 10 let, nato tisti z 20-letno delovno dobo, na koncu (teh je bilo tudi največ) pa tisti, ki že 30 let delajo v naši delovni organizaciji: Praznovali so:

10 LET

1. BIRK Rajko, tkalnica
2. DOVČ Karla, tkalnica
3. FERLIČ Slavka, tkalnica
4. HRIBAR Janez, težka konfekcija
5. MILOJEVIĆ Miroslava, prodajalna Beograd
6. PAVASOVIĆ Jela, oplemenitilnica
7. PIRC Milica, oplemenitilnica
8. SAVIĆ Radojka, prodajalna Beograd
9. STANOJEVIĆ Marjanca, prodajalna Beograd
10. ŠTIH Stane, obrat konfekcije Mokronog
11. ŠUŠTAR Anton, pripravljalnica
12. VLAJINIĆ Gordana, prodajalna Beograd
13. VODNIK Vinko, kadrovske splošni sektor

20 LET

1. JURAS Katarina, gostinska dejavnost
2. KOTNIK Janez, tkalnica
3. KUŠAR Vinko, vzdrževanje
4. MARINČEK Vladimir, tkalnica
5. PETERKA Nande, vzdrževanje
6. PORENTA Slavi, vodstvo programa tkanin
7. RAINER Janez, vodstvo programa konfekcije
8. ZALOKAR Olga, tkalnica

30 LET

1. BEC Marija, pripravljalnica
2. BOLHAR Karolina, vzdrževanje
3. GERČAR Jože, vzdrževanje
4. HRIBAR Elizabeta, pripravljalnica
5. JERMAN Vilma, finančno računovodski sektor
6. KNEP Ana, oplemenitilnica
7. KOROŠEC Doroteja, konfekcija notranje opreme
8. KOROŠEC Rozalija, tkalnica
9. KRANJEC Rozalija, oddelek konfekcije Mengeš
10. LIŠJAK Elizabeta, tkalnica
11. Matičič Tone, uprava
12. MERČON Marija, tkalnica
13. MIHELČIČ Jožefa, sukalnica
14. OREHEK Avgust, uprava
15. OŠTIR Marija, oddelek konfekcije šotorov Radomlje
16. PLEVEL Marija, oplemenitilnica
17. RUČIGAJ Ivana, vodstvo programa tkanin
18. SEVNIK Ana, oplemenitilnica
19. ŠARC Antonija, tkalnica
20. ŽAGAR Anica, oplemenitilnica
21. PIVC Marija, predilnica

Pomešala sem se med dobro razpoložene slavljenke in nekatere med njimi povabila na kratek klepet.

DORCA KOROŠEC, 30 let

»Praznujem 30 let dela v Induplati. Ne morem verjeti, da so leta tako hitro minila.

Če se ozrem nazaj, se spominjam še obrtnega podjetja Slamnink, ki je bilo prej v obratu Mengeš. Sivali smo slamnike. Posel ni preveč cvetel. Uvažali smo pletene kite iz riževe slame. Izvažali pa nismo nič. To pa dolgo ni šlo vse skupaj. Mislim, da bo oktobra 12 let, kar smo se priključili k Induplati.

Kolektiv v Mengšu je ostal isti. Pridružilo se nam je nekaj delavk iz Jarš. Dobro se razumemo s sodelavkami in se imamo kar v redu.

Se pet let bom zaposlena, potem pa grem v pokoj.»

Korošec Dorca, 30 let

ANICA ŽAGAR, 30 let

»Celih 30 let sem že v Induplati. Delam pri vzorcih, začela pa sem v tkalnici in nato v čistilnici blaga.

Človek na začetku misli, da ne bo nikoli dočakal tako dolge delovne dobe. Ampak potem pa vse tako hitro mine. Če mi bo zdravje dopuščalo, bom delala še pet let.»

JOŽE GERČAR, 30 let

»Dobro se imam danes. 30 let je res lepa doba. Ampak hitro pa mine, res. Bilo je lepo, včasih pa tudi težko. Toda treba je zdržati, pa gre. Delal bom mogoče še osem let, če bo zdravje dobro, če ne pa bom odšel v pokoj že čez tri leta.»

Gerčar Jože, 30 let

nadaljevanje na 8. str.

nadaljevanje s 7. str.

MARIJA OSTIR, 30 let

»To leto sem jubilantka in upokojenka hkrati. Bila sem tudi na srečanju upokojencev. Imenitno sem se zabavala ob domači glasbi. Tudi plesala sem.

Danes praznujem 30 let dela. Če pa pogledam nazaj, je res hitro minilo. Pet, deset let, kar zleti mimo. Nekaj mladih danes za tem omizjem že ne poznam več.

Spomnim se, da sem najprej delala v mokri predilnici, nato pa dolgo časa v tkalnici. Preselila sem se v Mengeš, nato pa sem delala v konfekciji v Radomljah.

Ko sem si ob srečanju upokojencev ogledala proizvodnjo, sem videla, da so novi tkalski stroji res dobri. Delavci bodo ob teh strojih lažje delali.

Ob tej priložnosti Marija pozdravlja vse svoje nekdane sodelavke in jim želi še veliko delovnih uspehov.

KATARINA JURAS, 20 let

»Enkratno je hoditi v službo, če ima človek takšne sodelavce. Zelo dobro se razumemo. Da bi le šlo tako naprej. Zamudila sem zato, ker je zame najprej služba, potem slavlje.«

Kajti predno je prišla na slavlje, je pridna Katarina peljala malico delavcem in delavkam v Radomlje.

RAJKO BIRK, 10 let

»Danes se imam super. Kako bo pa naprej, pa nihče ne ve. Pet, šest let se privajam na okolje, ko prideš v službo. Zadovoljen pa je danes malokdo.

Človek se vse življenje uči. Polnega zadovoljstva pa ni in najbrž ga ne bo do upokojitve. V tkalnici si želimo, da bi novi stroji dobro 'štartali'. Nikoli ne smemo ostati na istem, zmeraj je treba stremeti k boljšemu, lepšemu.«

B. R.

ČESTITAMO

Spet so se odlično odrezali naši gasilci. Na občinskem gasilskem tekmovanju v Jaršah, 24. in 25. septembra, so v razredu industrije v kategoriji članov A osvojili 1. mesto, v kategoriji članov B prav tako 1. mesto in v kategoriji članic 2. mesto. Članice so tekmovale tudi v kategoriji civilna zaščita in zasedle 1. mesto. Zares lep uspeh, ki so ga proslavili v naši restavraciji. Ob tej priložnosti čestita našim gasilcem tudi uredništvo Konoplana.

9 : 2 ZA POROČENE

Sobota, 17. september, je bil lep, sončen dan. Ravno pravšnji za izlete in potepe po naravi pa tudi za razna športna tekmovanja. To je »pogrun-tala« tudi naša komisija za šport (oz. njen predsednik, Rado Igljč), ki je ta dan organizirala športne igre ob tovarniškem prazniku. Udeleženci so tekmovali v kegljanju, streljanju, skoku v daljino in nogometu. Tekmovalci so bili razporejeni v trojke, ki so se pomerile med seboj. Prijavljeno je bilo osem moških in ena (!) ženska ekipa.

Višek tekmovanja je predstavljala nogometna tekma med poročenimi in neporočenimi. Odvijala se je na igrišču za tovarno. Nogomet, ki ga igrajo naši fantje, je bil v prvem polčasu izredno dinamičen. Čeprav rezultat ob polčasu ni kazal na to (2 : 1 za poročene).

Ustavila sem nekatere zadihane in razgrete nogometase in jih povprašala o vtisih iz prvega polčasa.

zdej še imamo kondicijo. Bomo videli, kaj bo na koncu. Če napovem rezultat, mislim, da bo 3 : 2 za nas. Spustil bom še en gol.

Kaj pa je povedala druga — »ledig« stran?

DUŠAN NARAT

Kondicije imam dovolj. Igramo za zabož STILA, zato nismo preveč motivirani. Ampak na koncu bomo mi »ledig« zmagali z rezultatom 5 : 2.

Pa ne, da so se časi izboljšali. Čudovito vreme in tako igrišče je odlično učinkovalo na igralce. Rezultat je bil 9 : 2 za poročene

HUBER MARJAN

Sem med oženjenimi. Mislim, da tile samski potrebujejo še teden dni poletne šole v nogometu. Potem bomo pa lažje igrali.

STANE JURACIČ, vratar poročenih

Trenutno v tem prvem polčasu dobro kaže za nas. Vodimo 2 : 1. Za

Ob drugem polčasu so se igralci spet zbrali na igrišču. Zamenjali so strani in tekma se je začela. Spet so oživele navijači ob igrišču. Namsveti so leteli z vseh strani.

Med glasnimi spodbujevalci je bil tudi **LOJZE PRŠA**, ki je pestoval svojo nogo, ki si jo je poškodoval pri skoku v daljino. Povedal mi je, da se je pri skoku zelo potrudil.

Pred natanko enajstimi leti so imeli tekmovalci take pogoje za igro

Toda na spolzkih tleh mu je spodrnilo in v nogi je počilo. Lahko je samo opazoval, kako se mu iz ure v uro debeli gleženj. Dolžina njegovega skoka (kot se vidi tudi v tabeli), je bila 223 cm.

KUKOVEC ANGELCA

»Tekmovala sem v kegljanju, streljanju in skoku v daljino. Mislim, da sem se najbolje odrezala v kegljanju. Tekmovanje mi je bilo všeč in mislim, da bi lahko večkrat imeli taka srečanja. Jezi me, ker se dekleta slabo udeležujejo takih tekmovanj. Tu smo danes tekmovala same omožene.«

Tekma je medtem postajala čedalje bolj napeta. Goli v mrežo neporočenih so kar deževali. Sodnik je nemo opazoval (in včasih kaj pomahal) dogajanje na igrišču. Igralci so kar sproti postavljali pravila.

Med gledalci je bila tudi **VESNA LAH**. Povedala mi je, da je tekmovala le v kegljanju. Podrla je 56 kegljev. Naprej pa ni mogla tekmovali, ker ženske ekipe (še ene) ni bilo.

Tekma je prehajala v zaključno fazo. Nasveti igralcem so kar deževali. Rezultat je bil 6:2 za poročene. Ni kazalo, da bodo »ledig« igralci izboljšali rezultat v svojo korist. Precej manj se je tekalo po igrišču.

Končni rezultat je bil 9:2 za poročene. Neverjetno! Precej je dišalo po kakšnem hokejskem izidu. Tako učinkovitih nogometašev, kot so naši poročeni, ni niti v slovenski, kaj šele v zvezni ligi. Mogoče bi se zamislil celo zvezni selektor!?

Tekmovanje je bilo končano, nogometaši, zlasti tisti poročeni, so neporočenim pojasnjevali njihove glavne napake in pomanjkljivosti, ki so pripeljale do tega, da so tisti »ledig« tako visoko izgubili. Zbrala sem dve izjavi poražencev, neposredno po tekmi.

Zgodovina se ponavlja. 1977. leta so ravno tako zmagali poročeni. Na sliki: Ekipa poročenih (l. 1977) neposredno po zmagi (vratar je sposojen)

IZJAVE MED TEKMO:

»Daj igray, kaj se kregaš! Ne moreš prenesti poraza, kaj!«

»Kaj boš tepel naše igralce!«

»Kaj, nazaj! Podaj, naprej!«

»Sudja, kaj delaš?!«

»Napisali bomo pritožbo!«

»Bravo, Lepi!«

»Igramo evropski fuzbal, ne pa jugoslovanskega!«

»Fantje, igrajte! To ni nič! Ni zanimivo!«

»Mi smo (poročeni) tako hitri, da vi še offstea ne vidite več!«

Poleg vseh teh in drugih izjav smo gledalci lahko slišali še cel kup kletvic in izredno zabavne komentarje rezervistov s klopi.

SREČO HRIBAR-DOZA

Sojenje na tekmi je bilo pristransko. Mislim, da smo se dobro borili. Ko sem vstopil v igro, nisem poznal pravil. Včasih sem bil dober nogometaš, zdaj pa nimam več kondicije. Pa tudi s takimi igralci se ne da igrati, ker gledajo le za žogo, ne pa tudi na soigralce.

DANE PESTOTNIK-LEPI

Bil sem vratar. Prejel sem 4 gole. Drugače pa mislim, da je bila tekma zelo fer. Bila je v stilu našega (jugoslovanskega) nogometa. Na sojenje nimam pripomb. Organizacija tekmovanja je bila enkratna.

Toliko! Po bitki so običajno vsi generali. Vsem, ki ste zamudili tekmo priporočam, da si jo ogledate, če ne prej, pa drugo leto. Ne bo vam žal! Po tekmovanju je bila razglasitev rezultatov. Prav vsi udeleženci so se dobro odrezali. Zato jim ob tej priložnosti čestita uredništvo Konoplana in želi še veliko športnih uspehov na bližnjih tekmovanjih!

Poročala: Bogdana Rejc

Predsednik komisije za šport, Rado Iglič, neposredno po podelitvi nagrade predstavnici ženske ekipe, Angelci Kukovec

Olimpijskih iger
je konec!

Sedaj bo potrebno
ljudem dati kruha!

Udeleženci športnih iger ob tovarniškem prazniku, po uradnem delu tekmovalj

Mesto trojke	Priimek in ime	Kegljanje	Streljanje	Skok	Točke
1.	Prša Lojze	70	45	223	189
	Huber Marjan	70	46	235	194
	Zajc Stane	62	52	267	203
SKUPAJ TOČK					586
2.	Hribar Jani	55	32	239	167
	Bulič Miha	79	51	228	206
	Erman Vlado	62	53	237	194
SKUPAJ TOČK					567
3.	Juračič Stane	53	50	253	187
	Slapar Boris	62	63	233	203
	Kutnjak Bojan	54	32	229	162
SKUPAJ TOČK					552
4.	Volčini Rudi	66	50	216	188
	Juračič Tone	63	56	227	195
	Podbevšek Robi	40	54	225	169
SKUPAJ TOČK					552
5.	Kurzweil Vinko	59	45	225	179
	Gorjanc Andrej	62	45	264	195
	Lesjak Juš	64	46	176	168
SKUPAJ TOČK					542
6.	Šuštar Tone	52	27	235	157
	Čevka Andrej	76	37	226	188
	Avbelj Roman	52	17	230	146
SKUPAJ TOČK					491
7.	Pestotnik Danijel	48	23	227	147
	Hribar Srečo	38	—	224	113
	Narat Dušan	37	39	238	156
SKUPAJ TOČK					416
8.	Burja Matevž	52	8	185	122
	Volkar Janez	29	18	210	117
	Juričinec Damjan	33	24	240	137
SKUPAJ TOČK					376
1.	Zajc Mojca	55	53	184	169
	Semprimožnik Vera	48	20	200	135
	Kukovec Angela	58	—	164	113
SKUPAJ TOČK					417

— Pri skoku v daljavo z mesta so »3 cm« vredni 1 (eno) točko.

— Najboljši posameznik je BULIČ MIHA

II. mesto si delita ZAJC STANE in SLAPAR BORIS

Hvala za sodelovanje!

Rado Iglič

OPRAVIČILO

V prejšnji številki Konoplana je v tiskarni pomotoma odpadel zadnji stavek pri prispevku tov. Videnška z naslovom: Inovacija IPI prejic. Tovariš Videnšek nas je opozoril na to. Stavek, ki je izpadel, se glasi:

»Če pa Kurbila ni več — je pa to že zadeva drugih organov.«

Za pomoto se tov. Videnšku iskreno opravičujemo!

Uredništvo

IPI PREJICA

Mladinski izlet naj bi bil letos 24. in 25. septembra. Udeleženci bi se odpeljali v mladinski dom v Bohinju, kjer bi zagotovo preživeli dva lepa, potepuška dneva. Cena je bila zanemarljiva, plačati pa bi bilo potrebno cel milijon starih din kot samoudeležbo. Ostalo bi poravnala mladinska organizacija Induplati. Plakati so bili pravočasno narejeni in razobešeni. Vrstili so se tudi mladinski sestanki, ki so se lahko pohvalili z izvrstno (!) udeležbo. Od nekaj sto mladih pri nas, sta na sejo prišli dve predstavnici. Po vseh pogovorih in dogovarjanjih, sta se za izlet prijavila celo dva kandidata. Ker je bilo v domu rezerviranih približno 40 ležišč, smo izlet odpovedali.

V počastitev tovarniškega praznika 17. septembra, je komisija za šport organizirala tekmovalje trojk. Tekmovali so v kegljanju, streljanju, skoku v daljino in v nogometu. Medtem ko je bilo prijavljenih osem moških ekip, je edina ženska ekipa rešila čast deklet in žena v Induplati.

Ko pregledujem stare slike v albumih in v arhivu, vidim, da so se delavci zbrali na proslavi na dvorišču ob obletnici tovarne. Pa niso bili samo trije. Zelo zanimiva so vabila na družabna srečanja s plesom, ki so se včasih dogajala v dvorani poleg restavracije. Vidim, da je nastopal Rafko Irgolič, pa Marjana Deržaj in podobno. Kinodvorane ni več, čeprav je dvorana prav dobro ohranjena. Nič ni. Na vsakem športnem tekmovalju se vedno znajdejo eni in isti. Tistega, ki je pripravljen kaj organizirati pa zadeva mine, ker nleti pri tem na brezštevilne ovire in popolno nezainteresiranost ljudi.

Bo že bolje, se tolažijo tisti največji optimisti!

B. R.

ZAHVALA

Ob izgubi drage mame in stare mame

MILENE ŽUČKO

se iskreno zahvaljujem vsem za izrečeno sožalje in darovano cvetje. Zahvaljujem se tudi vsem, ki ste jo pospremili na njeni zadnji poti.

Sinova Franci in Boris z družinama

To je Amerika

Nadaljevanje s prejšnje številke:

Po pisnem delu pa je sledil še ustni del, kjer so naju v pogovoru še enkrat vprašali vse, kar sva že napisali, le še bolj so se spuščali v podrobnosti. Večkrat sva jim morali povedati, da ne bova za vedno ostali v ZDA, da se bova vrnila nazaj v Jugoslavijo. Ko sva jim zagotovili, da se zares nameravava vrniti, nama sprva niti verjeli niso, da govoriva čisto po pravici, saj so zahtevali, da jim naštejeva razloge, zaradi katerih naj bi se vrnila. Očitno sva bili prepričljivi, tako da so nama po vsem tem le dali vizo.

Med tem časom, ko sva vse to urejali, pa sem iz JAT dobila telegram, da so iz Chicaga dobili najini letalski karti in da jih lahko dvigneva v njihovi poslovalnici, vendar le z urejeno vizo in potnim listom. To je bilo pravzaprav zadnje, kar sva morali storiti.

Ko sva imeli vse potrebno že urejeno, sva dvignili karti in šele tedaj sva se začeli v resnici zavedati, da ni več daleč tisti čas, ko se bo začela najina pot v Ameriko.

In tako sva dočakali 21. julij 1988. Z ne prav veliko prtljage, a s toliko več veselja in dobre volje, sva v tistem, za naju čudovitem jutru, čakali v letališki zgradbi na Brniku, da oddava prtljago za Beograd, kajti pot naju je vodila najprej do Beograda in nato sva v Beogradu presedli na drugo letalo, s katerim smo poleteli velikemu cilju naproti, v ZDA, v Chicago. Vožnja z letalom je bila čudovita. Še več. Meni se je zdela naravnost fantastična. Najbolj sem uživala ob vzletu letala, pa tudi letenje 11 000 m nad zemljo z 900 km/h se mi je zdelo čudovito, tako da je potovanje skoraj prehitro minilo. A kaj, čakalo naju je še toliko stvari.

Po nekaj več kot devetih urah, smo se spet znašli na zemlji. Z aplavzom smo dali pilotu, ki nas je srečno pripeljal v Chicago, priznanje za odlično opravljeno delo.

Na cilj smo torej prispeli. Toda tu je bil za naju pravzaprav šele začetek. Sedaj se je bilo treba znajti naprej. Sledila je carina, pregled potnih listov in prtljage. Prtljage nama niso pregledovali, pri potnih listih pa se je začelo nekako tako, kot sva bili že navajeni iz konzulata v Zagrebu, le da se je tu vse skupaj dogajalo v angleščini, najino znanje angleškega jezika pa je le minimalno, tako da sva na vprašanja: Zakaj, po kaj, za koliko časa, h komu, ... sva prišli, odgovarjali s pomočjo angleško-srbohrvaškega prevajalca. Spet sva morali razložiti, da sva prišli samo na obisk in da res ne nameravava ostati v ZDA. Ko sva pokazali, da imava plačani povratni karti, so si najbrž oddahnili, saj je bilo s tem zasliševanja konec in lahko sva odšli. Ja, in tudi midve sva si oddahnili. Teta naju je že čakala in prav srečo sva imeli, da sva jo v tisti brezštevilni množici sploh našli.

To je bil sedaj prvi stik z ZDA. Ogromno letališče, s katerim se naša letališča niti primerjati ne morejo, je bil za naju prvi dokaz, kako velik je svet, v katerega sva prišli. V resnici sva šele sedaj povsem nezadržno zadihali, kajti ni nama bilo treba misliti na nič drugega več, le na to še, kako bi se čim lepše imeli.

Majhna težavica, s katero sva se najprej srečali, je bil nov, ameriški čas, kjer je ura v primerjavi z evropskim časom, sedem ur v zaostanku, to pa naju je na začetku motilo zaradi spanja, saj sva bili že zgodaj popoldne zaspani, zjutraj pa nisva mogli spati. No, to se je dogajalo le kratek čas, potem sva se navadili. Sicer pa se je bilo potrebno navaditi še na marsikaj drugega. Zame Amerika ni bila več čisto tuja dežela, a že sama sprememba kraja zahteva svoje, še posebno, če potuješ tako daleč.

Popolna ravnina, ogromne razdalje, velikanske trgovine, moderne široke ceste, visoke stavbe, strašna vročina, množice ljudi vseh barv, ras in narodnosti. Dolge kolone avtomobilov, ki drviijo po štiri, pet pasovnih cestah. V nebo dvigajoče se stolpnice in najvišja med njimi, 103-nadstropna (Sears Tower), ki je hkrati najvišja na svetu. Moderne restavracije in velike, za nas ogromne trgovine z nešteto najrazličnejšimi izdelki. Vse to je Chicago, vse to so Združene države Amerike.

Razgled s 103-nadstropne stolpnice je resnično nekaj čudovitega. Pogled na množico visokih stolpnic, ki so me, kljub betonu »brez življenja«, očarale.

In nato vožnja z ladjo — pogled na mesto z jezera Michigan in zopet enaka ugotovitev, da je mesto čudovito.

Na vsakem koraku čutiš hiter utrip življenja, zdi se, kot da vsi hitijo, kot da se vsem neznansko mudi. Povsod je mogoče čutiti, da živiš v svetu, kjer je način življenja le precej drugačen od našega.

Mislil, da se je na Ameriko težko navaditi, če se sam znajdeš v tej brezštevilni množici ljudi in stavb, ki me je prav ob pogledu iz Sears Towerja, spominjala na nepregledno mravljišče. A me misel, da sem sedaj tudi jaz del tega »mravljišča«, pravzaprav ni navdajala z neprijetnim občutkom izgubljenosti, pač pa z veseljem, saj sem tedaj Chicago že resnično vzljubila. Sicer pa se nisem nikoli — kljub vsemu temu — počutila osamljena, izgubljena...

Katarina Letnar

se nadaljuje

OBVESTILA IZ KADROVSKE SLUŽBE

VSTOPI:

1. BRATUM Martina, tkanje v tkalnici, 1. 9. 1988
2. KOREN ROBERTA, laborant v fizikalnem laboratoriju — pripravnik, 1. 9. 1988
3. ZUPAN JANA, šivilja v konfekciji v Radomljah — pripravnik, 1. 9. 1988
4. PERGAR APOLONIJA, šivilja v konfekciji v Radomljah — pripravnik, 1. 9. 1988
5. JERMAN IRENA, tehnolog za študij dela — pripravnik, 1. 9. 1988
6. ZAJC BETKA, šivilja v konfekciji v Radomljah — pripravnik, 1. 9. 1988
7. ZAVRŠNIK TOMAŽ, mehanik v konfekciji v Mengšu — pripravnik, 1. 9. 1988
8. LOŽAR JANKO, ključavničar v vzdrževanju — pripravnik, 1. 9. 1988
9. NARAT DUŠAN, ključavničar v vzdrževanju — pripravnik, 1. 9. 1988
10. JENKO MELITA, previjanje v predilnici, 1. 9. 1988
11. LEKAN ROK, fiksiranje preje v predilnici, 1. 9. 1988

IZSTOPI:

1. KERN ZINKA, predelavka v tkalnici, 1. 9. 1988, upokojena
2. OŠTIR IVAN, strojnik kotla v vzdrževanju, 1. 9. 1988, upokojen
3. TEODOR MITJA, tehnolog v razvoju III., 20. 9. 1988, prenehanje pripravniške dobe

obvestila iz kadrovske službe

POROČILI SO SE:

1. PAVLIN ROVENKA iz obrata konfekcije v Mokronogu, poročena ZORKO
2. PEČNIK TEA iz konfekcije v Radomljah, poročena OŠTIR
3. ZUPANČIČ MARJETKA iz konfekcije v Radomljah, poročena KO-ROŠEC

RODILI SO SE:

1. REPANSEK Ivici iz finančno računovodskega sektorja sin SAŠO
2. ČEVKA Andreju iz vodstva programa tkanin sin URBAN
3. LAVRIČ Andreji iz sektorja za informatiko sin GASPER

ZAHVALA

Ob smrti naše mami

TEREZIJE HROVAT

se zahvaljujemo **DO INDUPLATI** za venec, izrečeno so-žalje in vsem, ki ste jo po-spremili na njeni zadnji poti.

sin Justin in hčerka Ivica
z družinama

OSEBNI DOHODKI V AVUGUSTU 1988

Poročilo o osebnih dohodkih vsebujejo gibanje OD, dosežene najnižje in najvišje OD, izračun povprečnih OD za dejansko število opravljenih ur med 160 in 200 urami, dejanskem doseganju delovnih rezultatov in dejanski ocenjenosti del in nalog. Prav tako so v poročilu zajeti tudi osebni dohodki pripravnikov in nadomestila OD do 30 dni (metodologija izdelave RAD obr.). Če prikazanemu številu delavcev dodamo še zaposlene z manj kot 160 in več kot 200 opravljenimi urami ter zaposlene brez OD (nadomestila nad 30 dni) dobimo skupno število vseh delavcev, ki so prejeli OD oz. nadomestilo:

Razred	Skupaj DO
do 260.000	—
260.000—340.000	7
340.000—420.000	78
420.000—5.000	194
500.000—580.000	236
580.000—660.000	145
660.000—740.000	69
740.000—820.000	46
820.000—900.000	35
900.000—980.000	16
980.000—1.060.000	11
1.060.000—1.140.000	9
1.140.000—1.220.000	8
1.220.000—1.330.000	8
nad 1.300.000	6
Zaposleni s 160—200 urami	868
Zaposleni z manj kot 160 urami	65
Zaposleni z več kot 200 urami	9
Zaposleni brez obračuna OD	55
Skupaj število zaposlenih	997
Najnižji OD	325.100
Najvišji OD	1.717.890
Povprečni OD	595.737

Vrednost točke je v avgustu znašala v bruto vrednosti 3,80 din. Najnižji OD v višini 325.100 din je prejela delavka z 79,9 odstotnim doseganjem norme.

BOLNIŠKI IZOSTANKI V AVUGUSTU 1988

TOZD	Štev. zaposl.	Bolezen v %	Poškodba na delu v %	Poškodba na poti v %	Pošk. izven dela v %	Nega druž. člana v %	Spremistvo v %	Red. in pod. por. dop. v %	Skupaj v %	Izpadle ure
Proizvodnja tkanin	540	3,86	0,10	0,19	1,03	0,88	0,02	3,74	9,82	9.759
Konfek. Radomlje, Mengeš, Peče	209	5,34	0,48	—	1,94	0,08	0,04	4,24	12,12	4.660
Konfekcija Mokronog	78	0,92	—	—	—	1,51	—	8,53	10,96	1.572
Prodajalne	25	1,04	—	—	—	—	—	3,89	4,93	233
Gostinska dejavnost	26	1,28	—	—	—	—	—	6,70	7,98	392
Uprava	113	2,82	—	—	—	—	—	4,54	7,36	1.531

Povprečni izostanki za DO: Zaposlenih 991 delavcev

Izostanki zaradi boleznih	3,68 %
Izostanki zaradi nesreče pri delu	0,15 %
Izostanki zaradi poškodbe na poti	0,10 %
Izostanki zaradi poškodbe izven dela	0,97 %
Izostanki zaradi nege	0,61 %
Izostanki zaradi spremstva	0,02 %
Izostanki zaradi por. in pod. por. dop.	4,40 %

SKUPAJ: 9,93 %

Izdaja v 1500 izvodih DO INDUPLATI Jarše p. o. Ureja 15 članski uredniški odbor. Glavna in odgovorna urednica ter fotografiranje BOGDANA REJC. Natisnila tiskarna Učnih delavnic v Ljubljani. Konoplan je oproščen plačila prometnega davka z odločbo Sekretariata za informacije SRS (421—1/72 od 8. 4. 1974).